

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 33/2015
18.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца М.К. из Ш., чији је пуномоћник С.Ж., адвокат из Ш., против тужене Републике Србије, Министарства правде Републике Србије, Прекршајног суда у Шапцу, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2351/13 од 03.07.2014. године, на седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2351/13 од 03.07.2014. године.

Образложење

Основни суд у Шапцу, пресудом П1 741/10 од 02.03.2011. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да је у радном односу на неодређено време у Прекршајном суду у Шапцу од 01.04.1986. године, непрекидно, те да се обавезе тужена да распореди тужиоца у Прекршајни суд у Шапцу, на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима и исплати накнаду зараде у износу од по 62.900,00 динара за сваки месец, од 01. до 05. у месецу, почев од 01.07.2010. године па до враћања на посао, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ (став први изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженој трошкове поступка у износу од 15.000,00 динара, док је одбио као неоснован захтев преко досуђеног износа па до траженог износа од 22.500,00 динара (став други изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 2351/13 од 03.07.2014. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Шапцу П1 741/10 од 02.03.2011. године, у ставу првом и у обавезујућем делу става другог изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, ради уједначења судске праксе.

Апелациони суд у Београду, решењем Р4 92/14 од 10.11.2014. године, предложио је Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији.

Одредбом члана 439. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11, 45/13-УС, 74/13-УС и 55/14), је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Према томе, како се у овој парници из радног односа тужбени захтев односи на утврђење радног односа на неодређено време, дакле постојању радног односа, то је ревизија увек дозвољена, на основу члана 439. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 399. ЗПП, па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 399. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 01.04.1986. године, засновао радни однос у РЗ Општинског судије за прекршаје СО Шабац, у својству приправника, да би 25.06.1987. године, положио стручни испит за судију. Скупштина општине Шабац је 25.11.1987. године, изабрала тужиоца за судију за прекршаје, да би после тога више пута био именован за судију за прекршаје. Влада Републике Србије, решењем из фебруара 2003. године је последњи пут именovala тужиоца за судију за прекршаје. У поступку за општи избор судија за судове опште и посебне надлежности, поводом огласа Високог савета судства од 15.07.2009. године, тужилац није изабран за судију за прекршаје. Тужиоцу је 31.12.2009. године престала дужност судије за прекршаје Општинског органа за прекршаје у Шапцу, према одлуци Високог савета судства број 06-00-02/2010-01 од 13.01.2010. године, као и да тужилац има право на накнаду плате у трајању од шест месеци, у висини плате коју је имао у тренутку престанка дужности, с тим да ово право престаје пре протеча рока од шест месеци, ако судија коме је престала дужност заснује радни однос или стекне право на пензију, а може бити продужен за још шест месеци, ако за тих шест месеци стиче право на пензију. Вршилац функције председника Прекршајног суда у Шапцу, решењем Су V-35-175/2010 од 19.02.2010. године, одлучио је да тужилац, коме је престао радни однос у Општинском органу за прекршаје у Шапцу на месту судије за прекршаје, 31.12.2009. године, има право на накнаду плате у трајању од шест месеци у висини плате коју је имао од престанка дужности. Тужилац је 26.02.2010. године, примио наведено решење, које није побијао, па је решење постало правноснажно. После истека права на накнаду плате, тужилац је одјављен са осигурања са 30.06.2010. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да је у радном односу на неодређено време у Прекршајном суду у Шапцу и то непрекидно од 01.04.1986.

године, да се обавезе тужена да распореди тужиоца у Прекршајни суд у Шапцу на радно место које одговара тужиочевој стручној спреми и радним способностима и да накнади зараду у месечним износима од по 62.900,00 динара почев од 01.07.2010. године па до враћања на посао.

Одредбом члана 195. став 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), је прописано, да, против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан, ако га запослени овласти може да покрене спор пред надлежним судом. Одредбом става 2. овог члана, да, рок за покретање спора јесте 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Дакле, иако тужба за утврђење по правилу не застарева, с обзиром на прописан рок за остваривање судске заштите од 90 дана из члана 195. став 2. Закона о раду, у парници ради утврђења постојања радног односа, рок од 90 дана за подношење тужбе почиње да тече од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права. Стога се не може прихватити закључак првостепеног суда да тужба у овој правној ствари није неблаговремена, с обзиром да предмет спора није побијање решења којим је одлучено о праву запосленог, већ је предмет спора утврђење постојања радног односа, па да се у овом случају не примењује рок прописан одредбом члана 195. Закона о раду (тужба је поднета 19.10.2010. године).

Према томе, како је тужилац за престанак радног односа сазнао 26.02.2010. године, када је примио решење од 19.02.2010. године, којим је одлучено о накнади плате у трајању од шест месеци, због престанка радног односа у Општинском органу за прекршаје у Шапцу на место судије за прекршаје, са 31.12.2009. године, то је од 26.02.2010. године као дана сазнања за тужиочев радно правни статус почео да тече рок од 90 дана за остваривање судске заштите, а који је у овој парници протекао, с обзиром на то да је тужилац тужбу поднео 19.10.2010. године.

Дакле, тужилац није у прописаном року тражио судску заштиту, због чега нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**